

TRIODUL

DUMINICA

LĂSATULUI SEC DE CARNE

(„A ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI”)

Mulțumiri celor care au contribuit la redactarea acestui text

www.teologie.net
2015

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul cel obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...** citind **Catisma** toată. La **Doamne, strigat-am...** se pun stihirile pe 10: 3 stihiri ale **Învierii**, 3 ale lui **Anatolie din Octoih** și 4 **podobnice** din **Triod**, glasul al 6-lea:

Podobie: *Toată nădejdea punându-și...*

Când va fi să vii să faci judecată dreaptă, preadreptule **Judecător**, sezând pe scaunul slavei Tale, râu de foc înfricoșând, va trage înaintea divanului Tău pe toți, stând înaintea Ta puterile cerești, și oamenii cu frică vor fi judecați, fiecare precum a lucrat; atunci, să-Ți fie milă de noi și să ne învrednicești, **Hristoase**, de partea celor mântuiți, ca un îndurat.

Cărțile se vor deschide și se vor arăta faptele oamenilor înaintea divanului Tău celui de neîndurat; și va răsuna toată valea plângerii cu groaznică scrâșnire, văzând pe toți cei ce au păcătuit trimiși în chinurile cele veșnice, cu dreaptă judecata Ta, și fără de folos plângând, **Îndurate**. Pentru aceasta Te rugăm pe **Tine, Bunule**, să-Ți fie milă de noi, cei ce Te laudăm, **Unule, mult-Milostive**.

Trâmbițele vor suna, și mormintele se vor deșerta, și se va scula toată firea omenească, cutremurându-se; cei ce au făcut bine, cu bucurie se vor bucura, așteptând să ia plată; iar cei ce au păcătuit vor tremura cumplit văitându-se, fiind trimiși la chinuri și de cei aleși despărțindu-se. **Doamne** al slavei, milostivește-Te spre noi, ca un bun, și ne învrednicește pe noi de partea celor ce Te-au iubit pe **Tine**.

Plâng și mă tânguiesc, când îmi vine în simțire focul cel veșnic, întunericul cel mai din afară și tartarul, viermele cel cumplit și scrâșnirea dinților cea neîncetată, și durerea ce va să fie celor ce au greșit peste măsură, și pe **Tine, Cel preabun**, cu vicleană voie, Te-au mâniat, dintre care unul și cel dintâi sunt eu ticălosul. **Ci, Judecătorule**, ca un îndurat, mântuiește-mă cu mila Ta.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Când se vor așeza scaunele și se vor deschide cărțile și **Dumnezeu** va șede la judecată, o, ce frică va fi atunci! **Îngerii** stând înainte cu frică și

râul de foc curgând; ce vom face atunci, noi oamenii cei vinovați de multe păcate? Și când Îl vom auzi chemând pe cei binecuvântați ai Tatălui întru Împărăție, iar pe cei păcătoși trimițându-i la chinuri, cine va suferi acea înfricoșătoare hotărâre? Ci Unule, Iubitorule de oameni, Mântuitorule, Împărate al veacurilor, mai înainte până ce va sosi sfârșitul, prin pocăință, întorcându-mă, miluiește-mă.

Și acum... a Născătoarei, cea dintâi a glasului de rând.

Intrare: Lumină lină..., Prochimenul: Domnul S-a împărățit... și celelalte.

LA LITIE

Stihira hramului, după obicei, apoi:

Slavă..., glasul al 7-lea

Cunoscând poruncile Domnului așa să viețuim: pe cei flămânzi să-i hrănim, pe cei însetați să-i adăpăm, pe cei goi să-i îmbrăcăm, pe străini să-i aducem în casă, pe bolnavi și pe cei din temniță să-i căutăm; ca să zică și către noi Cel ce va să judece tot pământul: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția ce s-a gătit vouă.

Și acum..., a Născătoarei:

Sub acoperământul tău, Stăpână, toți pământeni scâpând, strigăm ție, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea noastră: izbăvește-ne pe noi de greșalele cele fără de măsură, și mântuiește sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului, apoi: Slavă..., glasul al 8-lea:

Vai mie, înnegritule suflete! Până când de la răutăți nu te mai curmezi? Până când zaci în lene? De ce nu-ți aduci aminte de înfricoșătorul ceas al morții? De ce nu te cutremuri cu totul de înfricoșătoarea judecată a Mântuitorului? Oare ce vrei să răspunzi, sau cum vrei să dai seama? Lucrurile tale stau față, spre mustrarea ta, faptele tale te vădesc, pârându-te. Deci, o suflete! Vremea a sosit, aleargă, apucă înainte și cu credință

strigă: Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție; dar știu, Iubitorule de oameni, bunătatea Ta; Păstorule cel bun, nu mă despărți pe mine de la starea cea de-a dreapta Ta, pentru mare mila Ta.

Și acum..., a Născătoarei, același glas:

Fecioară ce nu știi de mire, care ai zămislit în chip de negrăit pe Dumnezeu cu trup, Maica Dumnezeului Celui Preaînalt, primește rugăciunile robilor tăi, ceea ce ești cu totul fără prihană, care dăruiești tuturor curățire de greșeale; primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toți.

Troparul: Născătoare de Dumnezeu Fecioară... (de trei ori).

Și cealaltă urmare a Privegherii, după obicei. Și se face citire din Faptele Apostolilor. Iar de nu este priveghere, după Acum liberează..., troparul Învierii, Slavă... Și acum..., al Născătoarei, și apolisul.

DUMINICA LA UTRENIE

După Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii de două ori. Slavă... Și acum..., al Născătoarei și obișnuitele stihologii.

După aceea polieleul, antifoanele, prochimenu glasului și Evanghelia Învierii: Învierea lui Hristos... Psalmul 50, apoi

Slavă..., glasul al 8-lea: Ușile pocăinței..., Și acum..., a Născătoarei, același glas: În cărările mântuirii...

Apoi Stihira, glasul al 6-lea:

Stih: Miluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta... La mulțimea faptelor mele...

Canoanele se pun: al Învierii, din Octoih, cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 și al Triodului pe 8.

CANONUL

Alcătuire a lui Teodor Studitul.

Cântarea 1, glasul al 6-lea

Irmos: Ajutor și acoperitor...

Mă cutremur cugetând la ziua cea înfricoșătoare a venirii Tale, celei cu totul de negrăit, și cu frică mai înainte o vad; ziua în care vei șede să judeci pe cei vii și pe cei morți, Dumnezeul meu, Atotputernice.

Când vei veni, Dumnezeule, cu mii și miriade de puteri cerești ale îngerilor, învrednicește-mă, Hristoase, și pe mine, ticălosul, a Te întâmpina pe nori.

Vino, suflete al meu, de ia aminte la ziua aceea și ceasul în care Dumnezeu de față va veni, și te tânguiește și plângi, ca să te afli curat în ceasul cercetării.

Mă îngrozește și mă înfricoșează focul cel nestins al gheenei, viermele cel cumplit, scrâșnirea dinților; ci slăbește și-mi lasă greșalele, și în starea cea dimpreună cu aleșii Tăi, Hristoase, rânduiește-mă.

Glasul Tău cel dorit, care va chema la bucurie pe sfinții Tăi, să-l aud și eu, ticălosul, și să aflu nespusa desfătare a Împărăției cerești.

Să nu intri cu mine la judecată, aducând faptele mele, cercând cuvintele și îndreptând poruncile. Ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutățile mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Slavă..., **a Treimii:**

Unime în trei ipostasuri, preastăpânitoare, Domnie a tuturor preadesăvârșit stăpânitoare, Stăpînie peste toate, Tu însuși mântuiește-ne pe noi, Părinte și Fiule și Duhule Preasfinte.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cine a născut fiu neșemănat după legea părintească? Pe Acesta dar îl naște Tatăl fără de maică. Preaslăvită minune! Că tu ai născut, Curată, pe Dumnezeu și omul.

Catavasie:

Ajutor și acoperitor s-a făcut mie spre mântuire; Acesta este Dumnezeul meu, și-L voi preaslăvi pe El, Dumnezeul părintelui meu, și-L voi înălța pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Întărește, Doamne, pe piatra...

Domnul vine, și cine va suferi frica Lui? Cine se va arăta feței Lui? Ci fii gata, o suflete, spre întâmpinarea Lui.

Mai înainte să apucăm să plângem, și să ne împăcăm cu Dumnezeu mai înainte de sfârșit, că înfricoșător este divanul la care toți cu grumajii plecați vom sta.

Miluieste-mă, Doamne, miluieste-mă, strig Ție, când vei veni cu îngerii Țăi, să răsplătești tuturor după vrednicia faptelor.

Cum voi răbda mânia de neîndurat a judecății Tale, Doamne, neascultând porunca Ta? Ci să Te înduri de mine în ceasul judecății.

Întoarce-te, suspină, ticăloase suflete, mai înainte până ce va lua sfârșit priveliștea vieții, până nu-ți va închide Domnul ușa cămării.

Păcătuit-am, Doamne, ca altul nimenea dintre oameni, greșind mai presus decât omul; ci mai înainte de judecată fii mie milostiv, Iubitorule de oameni.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, Ceea ce ești lăudată în trei fețe, mântuiește-ne pe noi, cei ce ne închinăm cu credință stăpânirii Tale.

Și acum..., a Născătoarei:

Odrăslit-ai, Preacurată, cu naștere fără de sămânță, pe Cuvântul cel viu, Care S-a întrupat în pântecele tău, dar nu S-a schimbat. Slavă nașterii tale, Maica lui Dumnezeu.

Catavasie:

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea, care se clatină, că singur ești sfânt și drept.

SEDEALNA, glasul al 6-lea:

Gândesc la ziua cea înfricoșătoare și plâng de faptele mele cele viclene; cum voi răspunde Împăratului celui nemuritor? Și cu ce îndrăzneală mă voi uita la Judecătorul, eu, dezmierdatul? Milostive Părinte, Fiule Unule-Născut și Duhule Sfinte, miluiește-mă.

Slavă...

În valea plângerii, în locul ce ai rânduit, când vei șede, Milostive, să faci judecată dreaptă, să nu vădești cele ascunse ale mele, nici să mă rușinezi înaintea îngerilor; ci Te milostivește, Dumnezeule, și mă miluiește.

Și acum..., a Născătoarei:

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, a ta singură și neînfricată ajutorință cer; milostivește-te spre poporul cel ce lesne se primejduiește, roagă pe milostivul Dumnezeu să izbăvească sufletele noastre de toată certarea, ceea ce ești una binecuvântată.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Auzit-a proorocul de venirea Ta...

Sosit-a ziua, iată înaintea ușilor este judecata; suflete, priveghează! Aici împărații împreună și domnii, bogații, săracii se vor aduna și își va lua fiecare om după vrednicia faptelor.

Întru a sa rânduială, sihastrul și arhiereul, bătrânul și tânărul, sluga și stăpânul, vor fi cercetați; văduva și fecioara se vor îndrepta; ci vai atunci de toți cei ce nu vor avea viață nevinovată.

Nemitarnică este judecata Ta, neînșelat divanul Tău de graiul cel meșteșugit, că nu ascunde vorba cea iscusită a ritorilor dreptatea, nici nu o amăgește aducerea de martori; că la Tine, Dumnezeule, cele ascunse ale tuturor stau de față.

Să nu vin la pământul plângerii, să nu văd locul întunericului, Hristoase al meu, Cuvinte, nici legându-mă de mâini și de picioare să fiu lepădat afară din camera Ta, având îmbrăcămintea nesticăciunii întinată, eu, nevrednicul.

Când vei despărți pe păcătoși de cei dreپți, judecînd lumea, rînduiește-mă a fi una din oile Tale, alegîndu-mă dintre capre, Iubitorule de oameni, ca să aud glasul Tău cel binecuvîntat.

Când se va face întrebare de lucruri și când se vor deschide cărțile, ce vrei să faci, o, ticăloase suflete? Ce vrei să răspunzi la judecată, neavînd roade de dreptate, ca să aduci lui Hristos, Ziditorul tău ?

Auzind cuvîntul cel cu plîngere al bogatului în văpaia chinurilor, plîng ticălosul și mă tînguiesc, în aceeași osîndă fiind, și mă rog: Miluiește-mă, Mîntuitorul lumii, în vremea judecății.

Slavă..., a Treimii:

Pe Fiul din Tatăl și pe Duhul slăvesc, ca din soare lumina și raza; însă pe Fiul după naștere, că și naștere este, iar pe Duhul după ieșire, că și ieșire este; pe dumnezeiasca Treime cea împreună fără început, Căreia se închină toată făptura.

Și acum..., a Născătoarei:

Fecioară, prunc născînd și curăția păzînd, tu cinstită te-ai arătat, născînd pe Dumnezeu și omul, pe Același-unul în amîndouă chipurile; minunea ta, Fecioară Maică, spăimîntează tot auzul și cugetul.

Catavasie:

Auzit-a proorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut, că vrei să Te naști din Fecioară, și oamenilor să Te arăți, și a zis: Auzit-am auzul Tău și m-am temut, slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a:

Irmos: *De noapte mâncând eu...*

Cutremur nepovestit și frică va fi acolo; că va veni Domnul, și împreună cu Dânsul lucrul fiecăruia dintre oameni. Și cine dar de aicea nu se va plânge? Râul cel de foc mă tulbură, mă topește, mă roade scrâșnirea dinților și întunericul adâncului; deci, în ce chip și cum voi face să înduplec pe Dumnezeu?

Iartă, Doamne, pe robul Tău, ca nu cândva să mă dai chinuitorilor celor amari, îngerilor celor cumpliti, între care nu se poate afla acolo odihnă.

Domnul și conducătorul dimpreună acolo, bogatul și cel neținut în cinste, cel mare împreună și cel mic, se vor îndrepta întocmai; ci vai fiecăruia, care nu va fi gata.

Slăbește, lasă, Doamne, și iartă câte Ți-am greșit Ție, și să nu mă arăți acolo înaintea îngerilor, în osânda focului și a rușinii celei fără de sfârșit.

Fie-Ți milă, Doamne, de zidirea Ta; greșit-am Ție, iartă-mă; că din fire curat numai Tu ești și altul afară de Tine nimeni nu este fără întinăciune.

Slavă..., a Treimii:

Una în fire, pe Tine, Treime Te laud, Care ești fără de început, necuprinsă de minte, stăpânitoare, împărătească Unime, preadesăvârșit Dumnezeu, și lumină, și viață, și făcătoare a lumii.

Și acum..., a Născătoarei:

Întru cinstită nașterea ta cea mai presus de fire, legile firii în chip arătat se dezleagă; că fără de sămânță ai născut pe Dumnezeu Cel născut din Tatăl mai înainte de veci.

Catavasie:

De noapte mâne când eu, Iubitorule de oameni, Te rog luminează-mă și mă îndreptează și pe mine spre poruncile Tale și mă învață, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a:

Irmos: *Strigat-am cu toată inima...*

La înfricoșătoarea Ta venire, Hristoase, când Te vei arăta din cer, și se vor pune scaunele, și se vor deschide cărțile, să-Ti fie milă, atunci, Mântuitorule, de zidirea Ta.

Acolo nimic nu va putea ajuta, fiind judecător Dumnezeu; nici învățătura, nici meșteșugul, nici mărirea, nici prieteșugul; fără numai puterea ta, cea din fapte, o suflete al meu !

Acolo împreună va fi domnul și conducătorul, săracul și bogatul, suflete! Nici tată, nici mamă nu vor putea ajuta, nici frate nu va putea izbăvi de osândire.

Cugetând la înfricoșătoarea întrebare a Judecătorului, suflete, îngrozește-te de aici, gătește-ți răspunsul, ca să nu fii osândit în legăturile cele veșnice.

Să nu aud, Doamne, zicându-mi-se: Ia-ți al tău! și să fiu gonit de la Tine; nici: Du-te în locul cel blestemat! Ci să aud glasul cel dorit al dreptilor.

Din porțile iadului izbăvește-mă, Doamne; mântuiește-mă din prăpastie și din întunericul cel adânc, din cele de dedesubt ale pământului și din focul cel nestins, și de oricare altă pedeapsă veșnică.

Slavă..., a Treimii:

Dumnezeirea, Unimea Treimii o laud; pe Tatăl și pe Fiul și pe Dumnezeiescul Duh, putere a unei Stăpânii ce Se desparte în trei ipostasuri.

Și acum..., a Născătoarei:

Tu ești ușa, prin care singur Iisus, Fiul tău, a trecut, Cel ce a intrat și a ieșit, și cheile fecioriei nu le-a stricat, curată; Cel ce a zidit pe Adam.

Catavasie:

Strigat-am cu toată inima mea, către milostivul Dumnezeu, și m-a auzit din iadul cel mai de jos, și a scos din stricăciune viața mea.

CONDAC, glasul 1:

Când vei veni, Dumnezeule, pe pământ cu mărire și toate se vor cutremura și râul cel de foc înaintea divanului va curge, cărțile se vor deschide și cele ascunse se vor vădi; atunci să mă izbăvești de focul cel nestins și să mă învrednicești a sta de-a dreapta Ta, Judecătorule preadrepte.

ICOS

De înfricoșătorul Tău divan aducându-mi aminte, preabunule Doamne, și de ziua judecății, mă înfricoșez și mă tem, vădit fiind de cugetul meu. Când vei șede pe scaunul Tău și vei face cercetare, atunci nimeni nu va putea tăgădui păcatele, adevărul vădindu-le și frica cuprinzându-l. Că tare va suna atunci focul gheenei, și păcătoșii vor scrâșni; ci mă miluiește mai înainte de sfârșit și mă iartă, Judecătorule preadrepte.

SINAXAR

LA DUMINICA LĂSATULUI SEC DE CARNE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

*În aceeași zi se face pomenirea venirii a doua, întru slavă,
a Domnului nostru Iisus Hristos.*

După cele două pilde din duminicile trecute, pilda Vameşului și a Fariseului și pilda Fiului risipitor, dumnezeieștii părinți au rânduit în această duminică pomenirea celei de a doua veniri a Domnului, pentru ca nu cumva omul, aflând din acele pilde despre iubirea de oameni a lui Dumnezeu, să trăiască fără nici o grijă, spunându-și: «Dumnezeu este iubitor de oameni! Dacă mă voi depărta de păcat, îndată voi dobândi totul». Au rânduit deci dumnezeieștii părinți în această duminică pomenirea înfricoșătoarei zile a celei de a doua veniri a Domnului, ca, înfricoșându-i pe oameni prin moarte și prin așteptarea chinurilor ce vor să fie, sa-i întoarcă spre virtute pe cei ce trăiesc fără nicio grijă și să nu se încreadă numai în iubirea Sa de oameni, ci să țină seamă și de aceea că Dumnezeu este un Judecător drept, Care răsplătește fiecăruia după faptele lui. De altfel, trebuia să vină și Judecătorul sufletelor care au mers mai înainte. Într-un fel oarecare, sărbătoarea de azi pune oarecum astăzi sfârșit tuturor sărbătorilor, deoarece a doua venire va fi cea din urmă faptă din toate cele săvârșite de Dumnezeu pentru noi. Căci trebuie să avem în vedere că în duminica viitoare, dumnezeieștii părinți au așezat pomenirea începutului lumii și a izgonirii lui Adam din rai, iar în sărbătoarea de astăzi este pomenirea sfârșitului tuturor faptelor noastre și a lumii însăși. Socotesc că au așezat această sărbătoare în Duminica lăsatului sec de carne pentru a ne opri, de frica sărbătorii, de la desfătări și de la mâncări prea multe și pentru a ne îndemna spre dragostea de aproapele. Și altfel: se pune aici sărbătoarea de față, pentru că din pricina desfătării am fost izgoșiți din rai și am ajuns sub judecată și blestem, și pentru că în duminica viitoare avem să fim izgoșiți din rai, în chip simbolic, prin Adam, până când va veni Hristos spre a ne duce iarăși în rai.

Se numește a doua venire, pentru motivul că întâia oară Hristos a trăit cu trupul printre noi, dar blând și fără slavă. La a doua venire însă va veni din cer cu minuni mai presus de fire și cu mare strălucire; va veni în trup ca să fie cunoscut de toți că El este Cel care a venit întâia oară spre a mântui neamul omenesc, iar acum a doua oară, ca să-l judece dacă a păzit bine poruncile ce i-au fost date. Nimeni nu știe când va fi venirea Lui. Domnul a ascuns-o chiar apostolilor Săi. Cu toate acestea a arătat că înainte de venirea Sa vor fi unele semne, lămurite mai pe larg de unii din sfinți. Se spune că a doua venire va fi după trecerea celor șapte mii de ani. Înainte de venirea Lui va veni Antihrist. Se va naște, după cum spune Sfântul Ipolit al Romei, dintr-o femeie desfrânată, fecioară cu numele, dintre evrei, din seminția lui Dan, fiul lui Iacov. Se va purta ca ci cum ar trăi după Hristos, va face minuni, câte a făcut și Hristos, și va învia morți. Totuși pe toate le va face în chip mincinos, nu cu adevărat; și nașterea și trupul și toate celelalte minuni, după cum zice Apostolul. Atunci, zice el, se va descoperi fiul pierzării, cu toată puterea și semne și minuni mincinoase. Dar, după cum spune Ioan Damaschin, nu se va întrupa diavolul, ci va fi un om născut din desfrânare. Va lua asupra sa toată lucrarea Satanei și se va arăta pe neașteptate. Apoi se va arăta bun și blând tuturor. Va fi atunci foamete mare. Va veni, așa zicând, în ajutorul poporului; va cerceta dumnezeieștile Scripturi; va ține post și va fi silit de oameni să primească a fi ales împărat. Va iubi mai cu seamă pe poporul evreu, se va așeza în Ierusalim și va zidi templul iudeilor. Cu șapte timpuri înainte, după cum zice Daniel, vor veni Enoh și Ilie, propovăduind poporului să nu-l primească. Antihrist însă îi va prinde și-i va chinui, apoi le va tăia capetele. Cei care vor voi să rămână credincioși vor fugi departe; pe cei care îi va găsi în munți îi va ispiti prin demoni. Dar, din pricina celor aleși, se vor micșora cele șapte timpuri. Va fi foamete mare; toate stihilele lumii se vor schimba, încât aproape să dispară toate.

După acestea va fi pe neașteptate venirea Domnului din cer, ca un fulger, mergând înainte cinstita Lui Cruce. Râu de foc clocotitor va merge înainte, curățind tot pământul de miasme. Îndată, va fi prins Antihrist și slugile lui și vor fi dați focului veșnic. La sunetele de trâmbițe ale îngerilor, va veni deodată, de la marginile pământului și din toate stihiile, tot neamul omenesc în Ierusalim, căci acesta este centrul lumii, și acolo vor sta tronurile de judecată. Toți oamenii se vor schimba întru nesticăciune cu propriile lor trupuri și suflete, și vor avea aceeași formă. Înseși stihiile lumii vor primi o schimbare în mai bine. Domnul, printr-un singur cuvânt, va despărți pe cei drepti de cei păcătoși. Și vor merge lucrătorii faptelor bune spre a primi viața veșnică, iar păcătoșii iarăși spre a primi chinul veșnic. Și nu vor înceta niciodată acestea, nici viața veșnică, nici chinul veșnic.

Dar trebuie să se știe că Hristos nu va întreba atunci nici de post, nici de sărăcie, nici de minuni, cu toate că sunt bune și acestea, ci de cele ce sunt cu mult mai bune decât acestea, de milostenie și de milă. Va spune dreptilor și păcătoșilor șase lucruri: «Am flămânzit și Mi-ați dat să mănânc ; am însetat și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Întrucât ați făcut unuia dintre acești mai mici, Mie ați făcut» . Aceste fapte bune poate să le facă oricine după puterea sa.

Așadar, atunci toată limba va mărturisi că Domnul este Iisus Hristos întru slava lui Dumnezeu-Tatăl.

Chinurile despre care vorbește Sfânta Evanghelie sunt acestea: acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților; viermele lor nu se va sfârși și focul lor nu se va stinge; și «aruncați-l în întunericul cel mai din afară!». Pe toate acestea Biserica lui Dumnezeu hotărât le primește.

Biserica lui Dumnezeu socotește că desfătarea și Împărăția cerurilor este petrecerea sfinților cu Dumnezeu, strălucirea ce o vor avea și urcarea la Dumnezeu; iar chinul și întunericul și cele asemenea este depărtarea de Dumnezeu și muștrarea sufletelor pricinuită de conștiință că au fost lipsite, din pricina nepăsării și a desfătării trecătoare, de strălucirea dumnezeiască.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase Dumnezeule, învrednicește-ne de glasul Tău cel dorit, numără-ne în rândul celor de-a dreapta Ta și ne miluiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: *Greșit-am, fărădelege am făcut...*

Să cădem, credincioșilor, și să plângem mai înainte de judecata aceea; când cerurile vor pieri, stelele vor cădea și tot pământul se va clătina; ca să aflăm milostiv, la sfârșit, pe Dumnezeul părinților.

Nemitarnică va fi întrebarea, înfricoșătoare va fi acolo judecata, unde înaintea Judecătorului nu se va tăinui nimic, unde nu va fi cu putință a se

face fățarie cu daruri; ci fie-Ți milă de mine, Stăpâne, și mă apără de mânia Ta cea înfricoșătoare.

Domnul vine să judece, cine va suferi arătarea Lui? Înfricoșează-te, ticăloase al meu suflet, înfricoșează-te, și-ți gătește lucrurile tale spre ieșirea ta; ca să afli milostiv și îndurat pe Însuși Dumnezeuul părinților.

Focul cel nestins mă tulbură, și îngrozirea cea amară a viermilor; iadul cel stricător de suflet mă sperie, și îndeajuns de umilit nicidecum nu mă fac; ci, Doamne, Doamne! mai înainte de sfârșit, întărește-mă cu frica Ta.

Cad înaintea Ta și aduc Ție, ca niște lacrimi, graiurile mele. Greșit-am, cum nici păcătoasa n-a greșit, și fărădelege am făcut ca altul nimeni pe pământ; ci Te îndură, Stăpâne, spre făptura Ta, și iarăși mă cheamă.

Întoarce-te, căiește-te, descoperă cele ascunse, zi lui Dumnezeu, Celui ce toate le știe: Tu știi ascunsurile mele, Unule Mântuitorule; Tu însuși mă miluiește, precum cântă David, după mare mila Ta.

Slavă..., a Treimii:

Pe trei ca pe unul, întru o ființă, și unul în trei fețe laud; acestea sunt: Tatăl și Fiul și Sfântul Duh; o putere, o voie și o lucrare; un Dumnezeu întreit-sfânt, o Împărăție singură stăpânitoare.

Și acum..., a Născătoarei:

Ieșit-a Dumnezeu, Cel preafrumos, din cămara pântecelui tău, ca un împărat îmbrăcat cu haină țesută de Dumnezeu, roșită în vopseaua cea de taină a preacuratului tău sânge, ceea ce nu știi de mire, și împărățește tot pământul.

Catavasie:

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ai poruncit nouă. Ci nu ne părăsi pe noi până în sfârșit, Dumnezeul părinților.

Cântarea a 8-a:

Irmos: *Pe Cel ce-L slăvesc oștile...*

Cugetând la întâmpinarea înfricoșătoarei venirii Tale celei de a doua, Doamne, mă cutremur de certarea Ta, mă tem de mânia Ta și strig Ție: Mântuiește-mă de ceasul acela în veci.

Când vei judeca Tu, Dumnezeule, toate, cine dintre pământenii, fiind înconjurați de patimi, va putea suferi? Că atunci focul cel nestins și viermele cel neadormit va cuprinde în veci pe cei osândiți.

Când vei chema toată suflarea laolaltă, ca să iei seama, Hristoase, mare frică va fi atunci, mare nevoie, deoarece numai faptele singure vor ajuta în veci.

Judecătorule a toate, Dumnezeul meu și Doamne, fă să aud atunci glasul Tău cel dorit, să văd lumina Ta cea mare, să privesc la corturile Tale, să mă uit la slava Ta, bucurându-mă întru toți vecii.

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluiește-mă și mă scapă de focul și de îngrozirea ce am să întâmpin pe dreptate la judecată; lasă-mi mai înainte de sfârșit mântuire, prin fapta cea bună și prin pocăință.

Când vei șede Judecătorule, ca un milostiv, și vei arăta, Hristoase, înfricoșătoare slava Ta, o, ce frică va fi atunci! Cuptorul arzând, și toți temându-se de judecata cea nesuferită.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe un Dumnezeu după ființă cinstesc, trei fețe laud după osebite; altele, dar nu de alt fel; că Dumnezeirea una este, în trei fețe; Tatăl și Fiul și dumnezeiescul Duh.

Și acum..., a Născătoarei:

Din luminatul tău pân-tece ieșind Hristos, ca un mire din cămară, a luminat lumină mare celor din întuneric; pentru că strălucind Soarele dreptății, lumea a luminat, curată!

Catavasie:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți veni.

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești, și de Dânsul se înfricoșează heruvimii și serafimii, toată suflarea și făptura laudați-L, binecuvântați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: *Nașterea zămislirii...*

Domnul vine ca pe păcătoși să-i pedepsească, pe drepti să-i mântuiască; să ne înfricoșăm și să plângem, și să luăm simțire de ziua aceea în care, descoperind cele nearătate și cele ascunse ale oamenilor, va răsplăti cele după vrednicie.

Înfricoșatu-s-a și s-a îngrozit Moise văzându-Te din spate; dar eu, ticălosul, cum voi suferi văzând fața Ta atunci, când vei veni din cer; ci să-Ți fie milă de mine, Doamne, și cu îndurare să cauți spre mine.

Daniel s-a temut de ceasul cercetării, iar eu ticălosul ce voi pătimi, Doamne, venind la acea zi înfricoșătoare? Ci îmi dă, mai înainte de sfârșit, cu plăcere a sluji Ție, ca să dobândesc împărăția Ta.

Focul se pregătește, viermele se rânduiește; cinstea veseliei, iertarea, lumina cea neînserată, bucuria dreptilor. Deci, cine este acel fericit, ca să scape de chinul celor dintâi, și să moștenească cele de al doilea?

Să nu mă întorcă de la fața la, Doamne, mânia urgiei Tale, nici să aud glasul Tău cel de blestem trimițându-mă în foc; ci sa intru în bucuria cămării Tale celei nestricăcioase și eu atunci, cu sfinții Tăi.

Mintea mi s-a rănit, trupul mi s-a trândăvit, mi se bolnăvește duhul, cuvântul a slăbit, viața mi s-a omorât, sfârșitul este lângă uși. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerce ale tale?

Slavă..., a Treimii:

Unule, Născătorule al unuia, Părinte al Fiului celui Unul-Născut, și unule Fiule al unuia, lumină și strălucirea luminii, și unule Duhule Sfinte, numai al unuia Dumnezeu, Care ești cu adevărat Domn al Domnului; o, Treime, unime sfântă, mântuiește-mă pe mine, cel ce grăiesc de Dumnezeirea Ta.

Și acum..., a Născătoarei:

Minunea nașterii Tale mă uimește, ceea ce ești cu totul fără prihană; spune cum ai zămislit fără sămânță pe Cel necuprins? Cum ai rămas fecioară, născând ca o maică? Acest lucru peste fire cu credință primindu-l, închină-te Celui născut, căci câte le voiește le și poate.

Catavasie:

Nașterea zămislirii celei fără sămânță este netălmăcită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat, că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta, pe tine, toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te mărim.

LUMININDA

A Învierii din Octoih, apoi a Triodului:

Podobie: *Cu ucenicii să ne suim...*

La ziua cea înfricoșătoare a judecății și a slavei Tale celei negrăite gândind, mă îngrozesc cu totul, Doamne, și tremurând strig cu frică: Când vei veni, Hristoase Dumnezeule, cu slavă pe pământ, ca să judeci toate câte sunt, atunci să mă izbăvești de toată pedeapsa pe mine ticălosul, învrednicindu-mă a sta de-a dreapta Ta, Stăpâne.

Slavă...

Podobie: *Femei auziți...*

Iată vine ziua Domnului Atotstăpânitorului, și cine va suferi frica venirii Lui? Căci cuptorul arzător și ziua mâniei este, întru care Judecătorul va șede, dând fiecăruia după vrednicia faptelor.

Și acum..., a Născătoarei:

La ceasul cercetării și al venirii celei înfricoșătoare a Stăpânului celui iubitor de oameni gândind, cu totul mă cutremur și, întristându-mă, strig către Tine, preadrepte Judecătorul meu și Unule, mult-îndurate: Primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu.

LA LAUDE

Se pun stihirile: 4 ale Învierii, 1 a lui Anatolie din Octoih, și 4 ale Triodului, aceste idiomele, glasul al 6-lea:

Gândesc la ziua aceea și la ceasul când avem să stăm toți goi ca niște osândiți, înaintea nemitarnicului Judecător; că atunci trâmbița va suna tare, și temelile pământului se vor clătina, și morții din morminte vor învia, și toți de o vârstă se vor face; și cele ascunse ale tuturor vor sta de față înaintea Ta. Și vor plânge și se vor tângui și în focul cel mai din afară vor merge cei ce nici odinioară nu s-au pocăit; iar ceata dreptilor va intra, în bucurie și în veselie, în cămara cerească.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale (Psalm 137:1).

O, ce ceas va fi atunci, și ce zi înfricoșătoare, când va șede Judecătorul pe scaunul cel înfricoșător! Cărțile se vor deschide, și faptele se vor vădi, și cele ascunse ale întunericului se vor arăta; îngerii vor alerга împrejur, adunând toate neamurile. Veniți de auziți împărați și domni, cei robiți și cei liberi, păcătoșii și dreptii, bogații și cei săraci, că vine Judecătorul, Cel ce va să judece toată lumea. Și cine va putea sta înaintea feței Lui, când îngerii vor sta vădind lucrurile, cugetele și gândurile cele din noapte și cele din zi? O, ce ceas va fi atunci! Ci mai înainte de sosirea sfârșitului, sârguiește-te suflete, strigând: Dumnezeule, îtoarce-mă și mă mântuiește ca un îndurat.

Glasul al 8-lea:

Stih: *Veseli-mă-voi și mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Înalte (Psalm 9:2)*

Daniel proorocul, bărbatul doririlor fiind, dacă a văzut puterea lui Dumnezeu, așa a strigat: Judecătorul a șezut și cărțile s-au deschis. Vezi, suflete al meu, de postești, nu defăima pe vecinul tău. Ferește-te de bucate, dar nu osândi pe fratele tău; ca nu cumva fiind trimis în foc, să te topești ca ceara; ci fără împiedicare să te ducă Hristos întru împărăția Sa.

Glasul 1:

Stih: *Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înalță-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până la sfârșit! (Psalm 9:32)*

Să ne curățim mai înainte pe noi, fraților, cu împărăteasa virtuților; că iată a venit, aducându-ne nouă bogăție nepieritoare; potolește umflarea poftelor și împacă cu Stăpânul pe cei ce au greșit. Pentru aceasta cu veselie să o primim pe dânsa, strigând lui Hristos Dumnezeu: Cel ce ai înviat din morți păzește-ne neosândiți pe noi, cei ce Te slăvim pe Tine, Cel ce singur ești fără de păcat.

Slavă..., tot aceasta. Și acum... a Născătoarei: Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ecteniile și apolisul.

Înainte de Ceasul I se cântă: Slavă... Și acum..., stihira Evangheliei, de la Utrenie.

LA LITURGHIE

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia.

Altul:

**Bucurați-vă dreptii întru Domnul, celor drepti se cuvine laudă
(Psalm 32: 1)**